

Ibrohim

payg'ambar qissasi

*Ushbu asar turk tilidan o'zbek tiliga **Nuur** tarjimonlar guruhi tomonidan o'girildi.*

NUUR

TARJIMONLAR
GURUHI

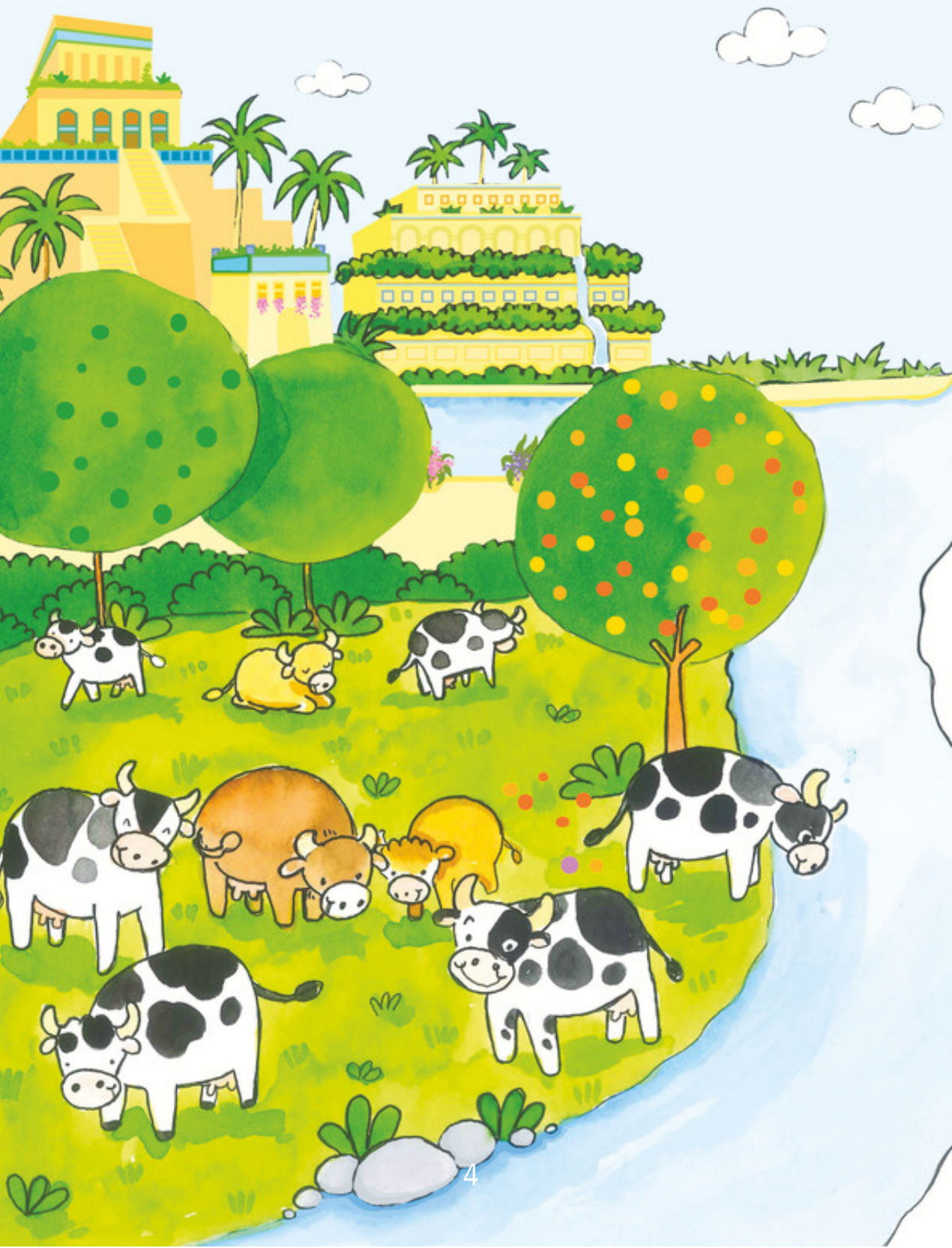
Ibrohim

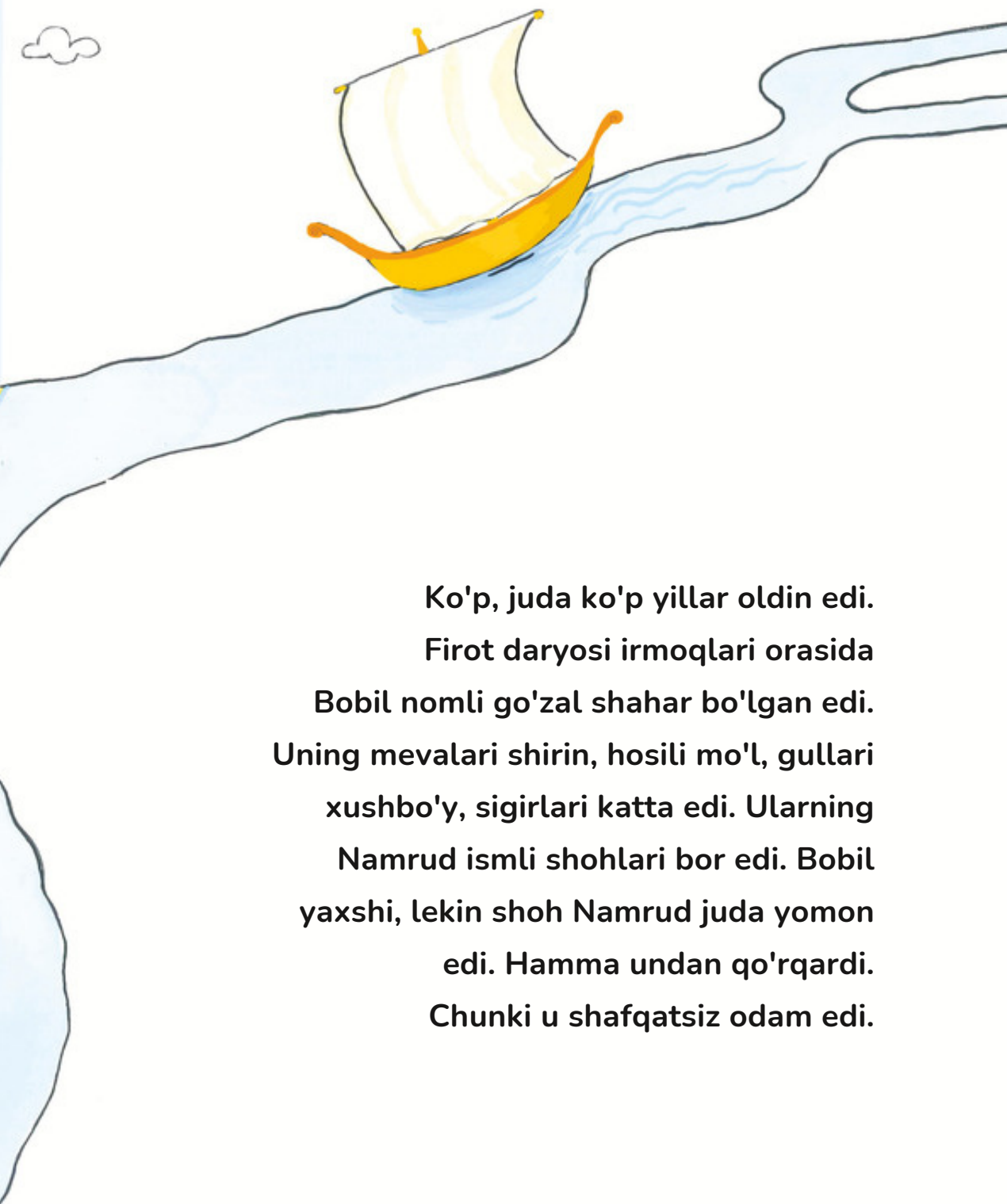
payg'ambar qissasi

Özkan Öze
Rassom: Sevgi İçigen

Bu kitobdagi rasmlarda payg'ambarlarning yuzlarini ko'ra olmaysiz. Chunki musulmonlar payg'ambarlarga bo'lgan hurmatlari tufayli ularning rasmlarini chizmaydilar.

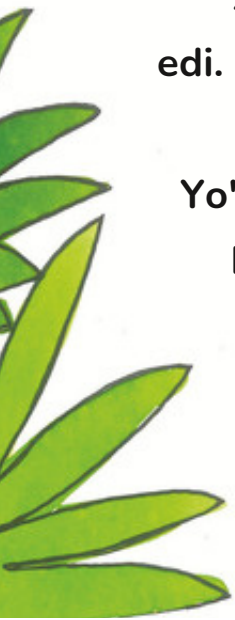

Ko'p, juda ko'p yillar oldin edi.
Firot daryosi irmoqlari orasida
Bobil nomli go'zal shahar bo'lgan edi.
Uning mevalari shirin, hosili mo'l, gullari
xushbo'y, sigirlari katta edi. Ularning
Namrud ismli shohlari bor edi. Bobil
yaxshi, lekin shoh Namrud juda yomon
edi. Hamma undan qo'rqardi.
Chunki u shafqatsiz odam edi.

Bir kuni saroy kohini Namrudga: “Bu yil tug‘ilgan o‘g‘il bolalardan biri ulg‘ayib saltanatingizni qulatadi! U sizning o‘limingizga sababchi bo‘ladi!” - dedi. Namrud qo‘rqib ketdi, g‘azabdan aqldan ozdi. "Barcha o‘g‘il bolalarni o‘ldiring!" - dedi. Askarlar Bobil ko‘chalarini o‘rab olishdi. O‘g‘il bolalar uyma-uy qidirildi...

7

“Aslo bu yerdan chiqma. Farzandimizni mana shu yerda yolg’iz o’zing tug’asan”, - dedi. Va chaqaloq tug’ildi. U o’g’il edi! Otasi unga Ibrohim deb ism qo’ydi. Azar tez-tez g’orga borar, ularga ovqat va suv olib kelardi. Vaqt bulutlarning o’tishi kabi tez o’tib ketdi.

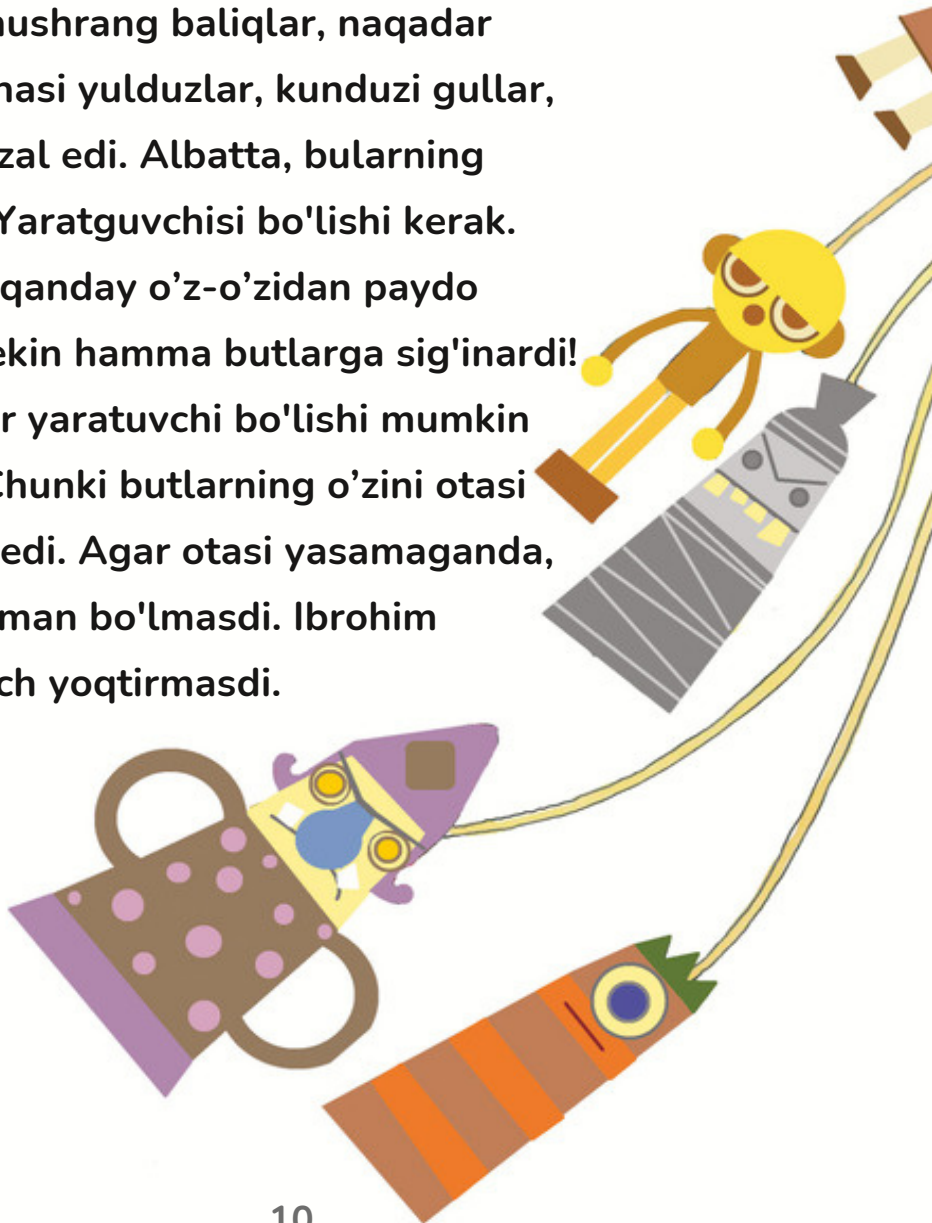

Ibrohim voyaga yetdi. Azar ularni uyiga olib
keldi. Ibrohim uyga kelganida juda hayron
bo'ldi. Hamma joyda chirkin haykallar va g'alati
butlar bor edi. Otasi esa tinimsiz yangilarini
yasardi. Odamlar butlarni juda qadrlashardi.
Ibrohim bu holatni hech aqliga sig'dirolmasdi.
Butlar jonsiz, tosh va yog'ochdan yasalgan
narsalar edi. Ularni nega bunchalik
qadrlashardi?

Hamma narsa juda go'zal edi! Asal yig'adigan asalarilar, qushlar, kapalaklar, qanday ham go'zal. Moviy osmon, oq bulutlar, qanday ham go'zal. Yaltiroq soylar, kumushrang baliqlar, naqadar go'zal. Kechasi yulduzlar, kunduzi gullar, qanday go'zal edi. Albatta, bularning barchasini Yaratguvchisi bo'lishi kerak. Aks holda, qanday o'z-o'zidan paydo bo'lardi? Lekin hamma butlarga sig'inardi! Biroq butlar yaratuvchi bo'lishi mumkin emas edi. Chunki butlarning o'zini otasi Azar yasay edi. Agar otasi yasamaganda, butlar umuman bo'lmasdi. Ibrohim butlarni hech yoqtirmasdi.

Ularning bo'yniga arqon bog'lab, yerga sudrab yurardi. Butlar ko'r va kar edi! Butlar aqlsiz va jonsiz edi. Azar o'g'lining qilgan ishidan qattiq jahli chiqdi. "Ibrohim! Butlarga hurmatsizlik qilma!" - dedi. Ammo Ibrohim butlarga hurmatsizlik qilishda davom etdi. Ularga sig'inmadi. Ulardan hech narsa so'ramadi. Ularga rahmat ham aytmasdi. Va ulardan hech qo'rqmasdi. Bir kuni kechasi Ibrohim yulduzlarni tomosha qilayotgan edi.

Yulduzlar ichida eng yorqiniga ko'zi tushdi.
"Mening Robbim shu emasmikan?" - dedi.
Ammo bu eng yorqin yulduz bir muncha vaqt
o'tgach g'oyib bo'ldi. "Yo'q! Yo'q!" -
dedi Ibrohim: — Men yo'qolgan narsalarni
yoqtirmayman! Keyin yangi oy chiqdi. Oy
yulduzdan yorqinroq edi. "Balki, Rabbim
Oydir!" — dedi Ibrohim.

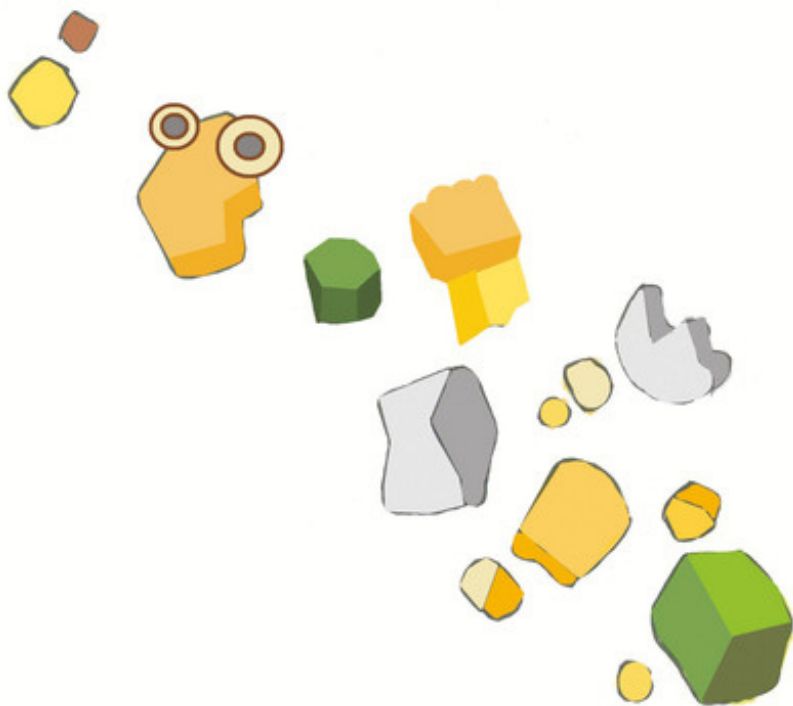

Ammo Oy ham g'oyib bo'ldi. "Yo'q,
yo'q! — dedi Ibrohim. Oy ham
mening Rabbim bo'la olmaydi".
Tong otishi bilan quyosh chiqdi.

Quyosh oydan kattaroq va yorqinroq edi. "Topdim! — dedi Ibrohim. Bu mening Robbim bo'lishi kerak!" Ammo kechqurun quyosh ham botdi. "Yo'q, yo'q!" — dedi Ibrohim. Men botgan narsani yoqtirmayman!" Va oxiri, Ibrohim: "Bularning barchasini yaratgan zot - mening Robbimdir!" -dedi. Unga iymon keltirdi. Alloh deb faqatgina uni bildi. Alloh Ibrohimga payg'ambarlik vazifasini berdi. U endi payg'ambar edi.

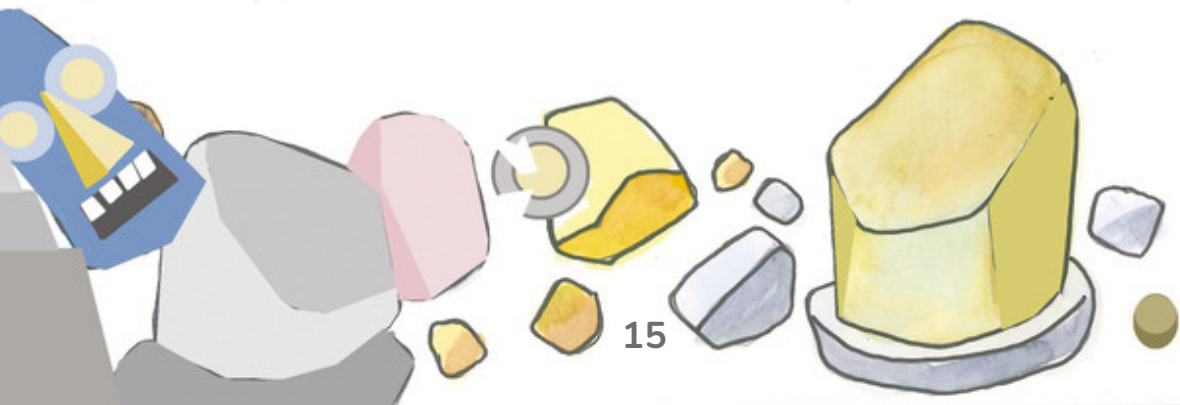

Bobilda bir bayram kuni edi. Hamma ko'ngilochar joylarga yugurdi. Faqat Ibrohim payg'ambar bormadi! U ibodatxonaga ketdi. U yerda ko'plab kichik butlar va bitta katta but bor edi. Ibrohim payg'ambar bolta bilan barcha kichik butlarni sindirib tashladi. Lekin katta butga tegmadi. Chunki uning bir rejasi bor edi. Boltani katta butning bo'yniga osib qo'ydi.

O'yin-kulgi qilib qaytganlar butlarning holini ko'rib: "Bizning sevimli butlarimizni kim sindirdi?" - deyishdi. "Kim bo'lardi! - dedi Ibrohim payg'ambar. - Balki shu katta but sindirgandir. Chunki bolta uning bo'ynida osilib turibti! Agar xohlasangiz, undan so'rab ko'ring!" - dedi. Ba'zilar: " Butlarning gapira olmasligini o'zing ham bilasan-ku!" - deyishdi. Agar shunday bo'lsa, nega Allohning o'rniga, ularga sig'inasiz?" - deb javob berdi Ibrohim payg'ambar. Bu javob ularga umuman yoqmadi. Ulardan biri yugurib borib, bo'lgan voqeani Namrudga aytib berdi.

Namrud g'azabdan aqlidan ozdi. U:
“Darhol Ibrohimni chaqiringlar”, -
dedi. Ibrohim payg'ambarga: “Seni
Namrud chaqiryapti”, - dedilar. "Juda
yaxshi!" - dedi Ibrohim payg'ambar.
"Men ham uning oldiga bormoqchi
edim. Chunki aytadigan gaplarim bor!"
Qarshisida Ibrohim payg'ambarni
ko'rgan Namrud: “Sen o'zingga yangi
Xudo topdingmi?” - dedi.
"Ikkalamizning ham Robbimiz
Allohdr!" - dedi Ibrohim payg'ambar.
"Bu yerda mendan boshqa iloh yo'q!"
— deb baqirdi Namrud. Chunki u o'zini
Xudo deb bilardi. Ibrohim
alayhissalom: “Mening Allohini
quyoshni mashriqdan chiqarib,
mag'ribga botiradi. Qani sen g'arbdan
chiqarchi?” - dedi. Namrud shoshib
qoldi. Hech qanday javob bera olmadi.
Va jahli chiqqanidan aqlidan ozdi.

“Katta bir olov yoqing! Juda katta olov! Va
Ibrohimni uning ichiga oting!” - deb baqirdi.
Namrud shu kunga qadar hech kim
ko’rmagan eng katta olov yoqilishini istardi.

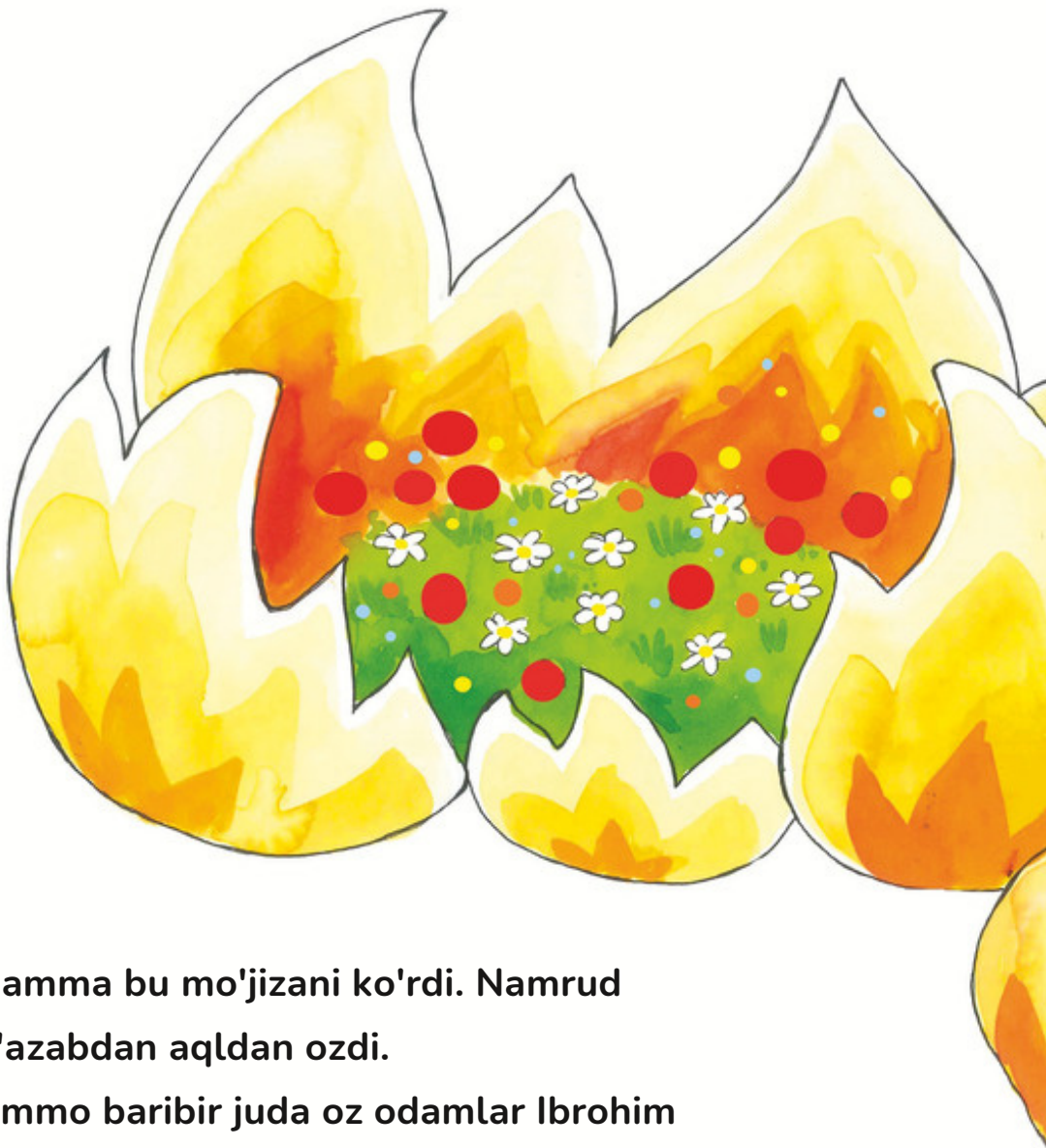

Hammaga o'tin to'plashni buyurdi. Bobilliklar
ancha kun o'tin yig'ishdi. Daraxtlar, butalar,
shoxlar tog'dek bo'lib yig'ildi. Va olov
yoqildi. Allohim, bu qanday ham katta bir
olov edi. Va Ibrohim payg'ambarni o'sha
olovga otdilar.

**Ammo Alloh olovga buyurdi: “Ey olov!
Ibrohimga salqinlik va omonlik bo'!”
Olov bosildi. Ibrohim payg'ambarni
kuydirmadi. U olov xuddi dengiz
o'rtasidagi gulli va salqin bir orol bo'ldi.
Ibrohim payg'ambar Allohga behad ko'p
shukr qildi. Zotan u juda shukr qiluvchi
bir banda edi.**

Hamma bu mo'jizani ko'rdi. Namrud
g'azabdan aqlidan ozdi.
Ammo baribir juda oz odamlar Ibrohim
payg'ambarning nasihatlariga quloq soldi.
Alloh Ibrohim payg'ambarga Bobilni tark
etishni buyurdi. Va Ibrohim payg'ambar bir
nechta iymon keltrigan mo'minlar bilan
birga u yerdan ketdi...

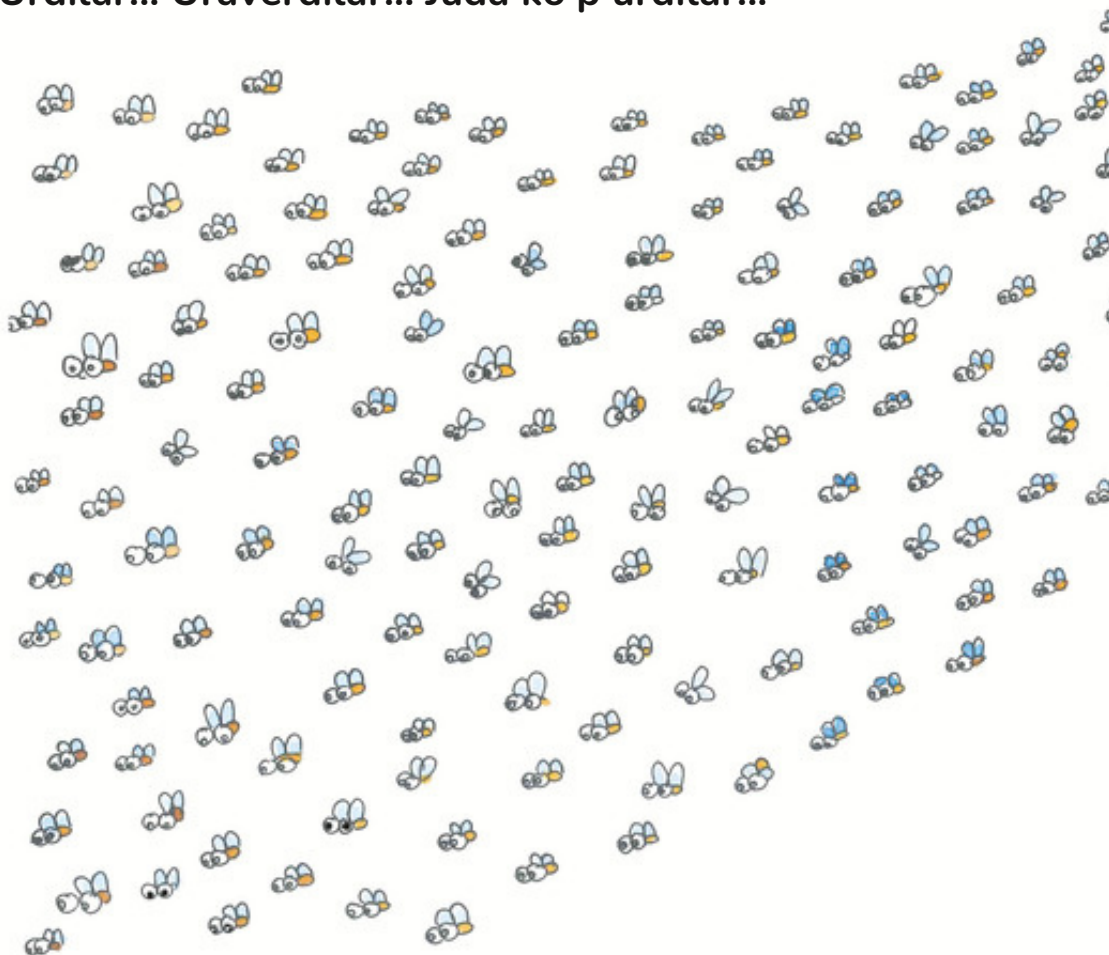

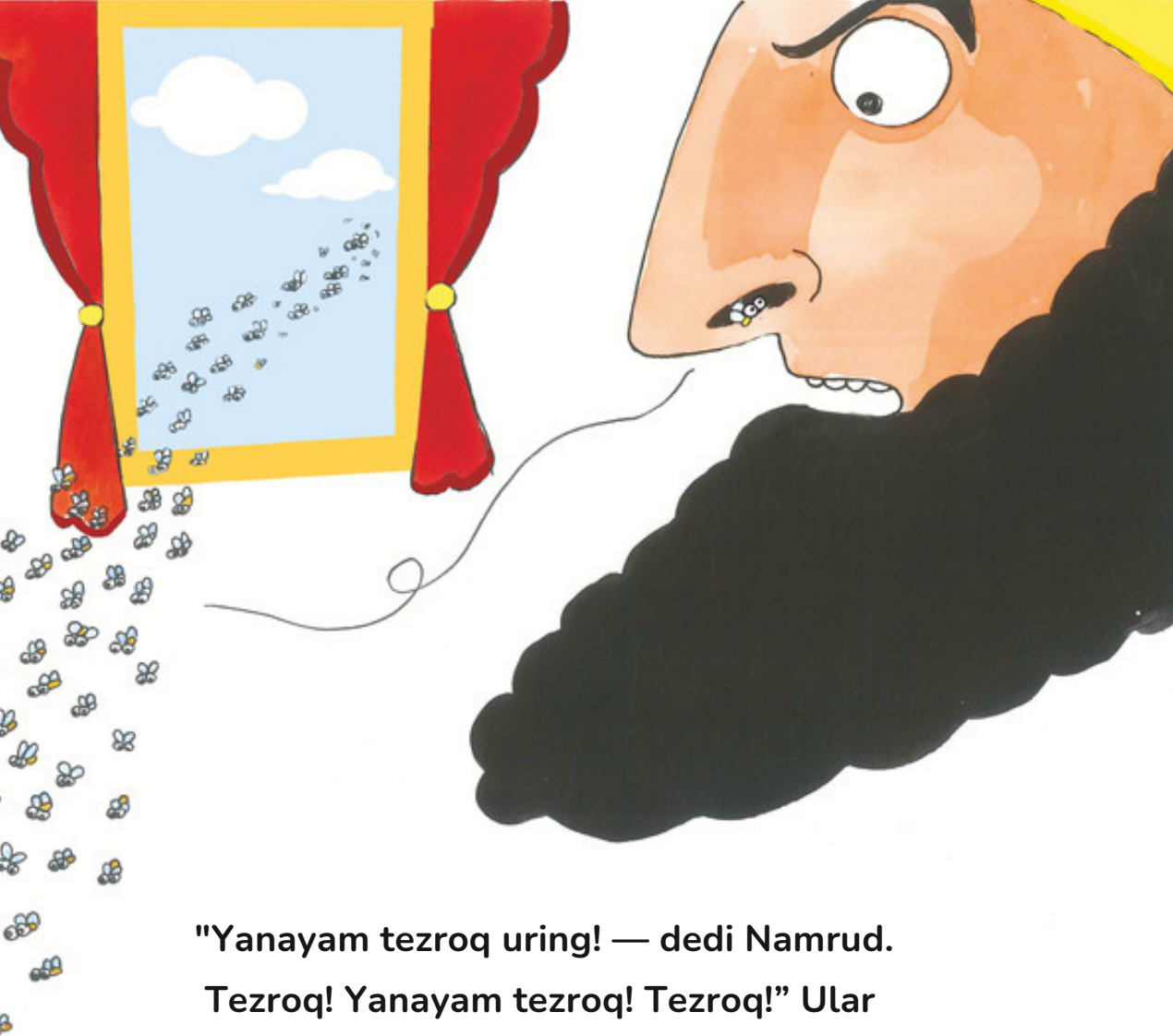
Ko'p o'tmay, Bobilni pashshalar bosdi. Mitti-mitti million - milliardlarcha pashshalar! Pashshalar sababli hech kim nafas ham ololmay qoldi. Og'zini ochganning og'zi pashshaga to'lardi.

Bobilliklarni o'sha yaxshi ko'radigan butlari ham qutqara olmayotgan edi. Zotan butlar nimaga ham yarardiki?! Albatta, hech bir ishga! Bu pashshalardan biri Namrudning burniga kirdi. Va bora-bora uning miyasiga yetib bordi. Namrudning boshi qattiq, juda ham qattiq og'riy boshladi. Og'riq faqat boshiga urganida qolardi. Namrud boshiga urishlarini buyurdi. Urdilar... Uraverdilar... Juda ko'p urdilar...

"Yanayam tezroq uring! — dedi Namrud.

Tezroq! Yanayam tezroq! Tezroq!" Ular urishdi... Uraverishdi... Uraverishdi... Va oqibatida nima bo'ldi, bilasizmi?!

Namrudning katta boshi yorildi. U esa biroz oldin o'zini xudoman deb aytayotgan edi. Allohning mittigina bir pashshasi uni yer bilan bir qildi.

TARJIMONLAR
GURUHI

*Ushbu asar turk tilidan o'zbek tiliga **Nuur** tarjimonlar guruhi tomonidan o'girildi. Duolaringizdan umidvormiz!*

 @nuur_uz